

for mig ikke ere nogen Hindring i at arbejde paa at faa alle disse Skatteforhold reviderede.

Det ærede Medlem sagde endvidere, at jeg havde udtalt, at jeg fandt det urimeligt at gennemføre en lille Lejlighedslov. Det har jeg slet ikke udtalt noget som helst om, men jeg sagde derimod, at hele denne Sags tidligere Forhistorie og Forhandlingerne her, hvor Meningerne stadig vare saa delte, viste mig, at der ikke var nogen Vej frem for en lille Lejlighedslov om dette omstridte Spørgsmaal, og jeg nærede derfor ikke nogen Tvivl om, at det vilde være rigtigt at afvente Materialet for derpaa at bygge virkelige brugbare Revisionsbestemmelser. Det ærede Medlem hentydede til, at man straks, da den første Ligning var lagt, havde den Opfattelse, at det var nødvendigt hurtigst muligt at skride til Ændring. Det ærede Medlem ved jo godt, og det er ogsaa erkendt fra andre Sider, bl. a. i Dag fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at man ikke straks overhovedet var klar over, hvorledes Skattelovene virkede. Man troede mange Steder, at de Resultater, man var kommen til, var man kommen til paa Grund af selve Lovens Bestemmelser, medens det viste sig ved næste Aars Ligning, at overmaade mange af disse Resultater behøvede man slet ikke at være kommen til, thi det var ikke Lovens, men Lovens Anvendelses Skyld.

Saa spurgte det ærede Medlem mig om Indlemmelsesloven, hvorvidt den vilde fremkomme i Aar. Det ærede Medlem sagde, at ved at denne Lov kom igennem, fik alle disse Vælgere lige Valgret, saa hvis jeg interesserede mig for lige Valgret, burde jeg vise det ved hurtigst muligt at fremkomme med denne Lov. Han var saa elskværdig at undskylde den Mangel paa Hensigt — jeg skal jo udtrykke mig saaledes — som man havde vist fra „radikal“ Side, medens han fandt det ganske forfærdeligt, at denne Lov ikke var kommen i Aar fra min Side. Nu vil jeg sige det ærede Medlem, at naar denne Lov ikke er kommen i Aar — og den kommer heller ikke i Aar. . . (*Borgbjerg*: Ikke det?) . . . nej — er det fordi det ikke er nødvendigt, at den skulde komme i Aar. Selve Loven blev i sin Tid foreslaaet langt henne i Februar Maaned, jeg tror, det var en af de sidste Dage af Februar, og den blev ikke desto mindre gennemført og blev stadfæstet den 3die April. Men de Ændringer, som nu skulle foretages, ere jo ikke andet end noget, som vil følge

af da vedtagne Bestemmelser, jeg har derfor ikke nogen Grund til at forvente, at det ikke vil lykkes mig at faa gennemført de Forandringer, der ville være nødvendige, selv om Loven ikke fremkommer i Aar. Og Grunden til, at jeg ikke fremkommer med den, er netop min Interesse for Valgretsspørgsmaalet, idet jeg gerne vil vente det længst mulige for at se, hvorledes det gaar med Valgretsforslaget, idet det ærede Medlem jo meget godt ved, at Loven skal have en anden Form og Indhold, end der nu er foreslaaet mig, hvis det lykkes at faa det almindelige Valgretsforslag gennemført i Aar.

Jeg skal i øvrigt sluttelig kun sige, at naar det ærede Medlem oplæste en Udtalelse, der er falden Aar tilbage i Landstinget, synes jeg, det er naturligst, man holder sig til de nyeste Udtalelser, og de Udtalelser, som faldt under Behandlingen af det almindelige Valgretsforslag nu her i Oktober Maaned, gave mig det Indtryk, at man maatte nære Tvivl om, hvorvidt man fra den Side vilde gaa med til at fremme Forslaget i Aar, men tyde ganske vist heller ikke sikkert paa det modsatte, thi der blev jo udtrykkelig udtalt en Tvivl i saa Henseende om vedkommendes Standpunkt; men tillige, at vi kunde nære Forventning om, at man — hvis Spørgsmaalet ikke blev løst i denne Rigsdagssamling, og Valgene da vare klare og afgørende — saa i alle Tilfælde vilde gaa ind paa den Forhandling, som vi fra vor Side ønske, og i den Aand, vi ønske den. Jeg tror ikke, man gør Sagen nogen Tjeneste ved at blive ved at grave gamle Udtalelser fra anden Side op, thi det er ganske naturligt, det vide vi jo ogsaa, at Forhandlingsvilligheden i dette Spørgsmaal bliver større og større Aar for Aar, jo større Kraft der fra Befolkningens Side samler sig om Kivet paa virkelig at faa denne Sag løst.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(*Kr. Pedersen*): Den højtærede Minister sagde, at Forhandlingen her havde ført Bevis for, at vi endnu ikke ere enige om, hvorledes Skattelovene bør ændres. Jeg tror nu, at vi skulle langt frem i Tiden, før vi naa saa vidt, at man ikke træffer divergerende Anskuelse, men vi kunne jo prøve paa at blive enige i det Udvalg, der forhaabentlig bliver nedsat. Den højtærede Minister sagde dernæst, at vi lave ikke Love for Kundby Kommune alene, men det forlanger jeg heller ikke, og jeg ved meget godt, at der er Forskel paa Kommunerne. Men at vi udvide det fri